

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5640

гр. София, 26.07.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 26.07.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светомир Бабаков

като разгледа дело номер **6052** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото съдебно производство е по реда на чл. 156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на Ц. А. М. от [населено място] срещу Решение № 522/26.03.2019 година на Директор на Дирекция “ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАПП. В жалбата се иска отмяна на решението на Директора на дирекция ОДОП С. поради неговата материална незаконосъобразност, неправилност и необоснованост.

С Разпореждане от 12.06.2019 година, съдът остави жалбата без движение, като изрично указва на жалбоподателя, че следва да уточни кой акт на кой орган обжалва, като съобрази поведението си с разпоредбите на гл. 19 от ДОПК /съдебно обжалване на ревизионния акт/. Съобщението за отстраняване на нередовности е връчено на жалбоподателя на 17.06.2019 г.

С молба уточнение от 20.02.2019 година, жалбоподателят изрично и отново заяви, че оспорва връченото му на 09.04.2019 г. Решение № 522/26.03.2019 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място].

Наред с това, в Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ С. при ЦУ на НАП изрично е посочено, че същото подлежи на обжалване пред Административен съд София град в 14-дневен срок от връчването му и в този смисъл административният орган ясно е посочил кой акт подлежи на съдебен контрол.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с наведените в жалбата основания,намира предявената жалба за процесуално недопустима. Съображенията за това са следните:

Разпоредбата на чл. 156, ал. 1 ДОПК предвижда, че на оспорване пред съд подлежи ревизионният акт в частта, която не е отменена при обжалването по административен ред. Това, означава, че самият ревизионен акт подлежи на обжалване пред съда, а не актът на горестоящия административен орган, с който той е потвърден изрично или мълчаливо /в този смисъл е непротиворечивата съдебна практика на ВАС/.

Съдът не притежава правомощия да замести волята на страната,която обжалва

конкретен акт и да приеме, че той обжалва друг акт, при положение в конкретната хипотеза два пъти жалбоподателят изрично сочи, че обжалва Решение № 522/26.03.2019 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място]. Да се приеме противното, би означавало съдът да правораздава и да постановява актове по жалби срещу актове, по отношение на които изобщо не е сезиран, а това е в отклонение с диспозитивното начало на процеса и волята на законодателя.

Обжалваното Решение на Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място] не е индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, който да обуслови наличието на правен интерес от обжалването му страна на жалбоподателя. Това е така, защото на първо място, независимо, че законодателят е предвидил задължителен административен контрол на ревизионните актове от ДОПК и страни в съдебното производство по обжалване на ревизионни актове са жалбоподателят и решаващият орган който в случая е Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място], то на съдебен контрол подлежи единствено и само издаденият ревизионен акт-аргумент от разпоредбата на чл.156 от ДОПК, според която Ревизионният акт в частта, която не е отменена с решението по чл. 155, може да се обжалва чрез решаващия орган пред административния съд по местонахождението му в 14-дневен срок от получаването на решението. По силата на алинея втора на същия текст, ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е обжалван по административен ред и ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която жалбата е изцяло уважена с решението.

В конкретния случай, с Решението си Директор на Дирекция“ ОДОП“ е потвърдил издадения срещу жалбоподателя ревизионен акт, но самото решение не е акт, подлежащ на съдебен контрол, при което липсва годин за съдебно обжалване акт, тъй като единствено ревизионния акт е акт, подлежащ на съдебен контрол. Решението не е акт, подлежащ на съдебен контрол, защото законодателят не е предвидил на съдебен контрол да подлежи Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място], когато той с него е потвърдил ревизионния акт. Наред с това, ДОПК е специален по отношение на АПК и Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ не е и не може да бъде индивидуален административен акт, с който се засягат права и законни интереси на жалбоподателя. Отделно от горното, следва да бъде посочено, че кръгът на лицата ,които могат да подадат жалби срещу административни актове, е очертан в разпоредбата на чл.147,ал.1 от АПК/ приложим по реда на параграф 2 от ДР на ДОПК, и по силата на тази правна норма, за да е налице активна процесуална легитимация у лицето, е необходимо актът да уврежда оспорващия (гражданин или организация) било чрез нарушаване или застрашаване на негово субективно право или законен интерес, било чрез създаване на задължения за него.

Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 от АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата, за която съдът е длъжен да следи служебно, и която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорващия. Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не доказва наличието на пряк правен интерес от обжалване на Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ [населено място] защото с това решение по никакъв начин не се засягат негови права, нито пък законни интереси, което да обуслови допустимост на жалбата срещу решението. Решението не рефлектира пряко върху правната сфера на жалбоподателя и не засяга пряко и непосредствено интересите му. Наличието на “засягане” на права и

законни интереси на лицето, което обжалва акта, е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване. По смисъла на чл.120 ал.2 от Конституцията на РБ, административният акт "засяга" граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./. От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120, ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това -в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта.

В случая и при казаното по-горе, издаденото и обжалвано в настоящото съдебно производство решение по никакъв начин не засяга правната сфера на жалбоподателя. То би засегнало правната сфера на жалбоподателя, ако Директора на Дирекция „ОДОП“ е оставил жалбата без разглеждане, тъй като по този начин ще бъде преградена възможността за съдебен контрол на ревизионния акт. В този случай, обаче, е предвидена от законодателя изрична обжалваемост на решението на Директора на Дирекция „ОДОП“- чл. 147 ал.3 от ДОПК. Тази хипотеза обаче в случая очевидно не е налице.

В контекста на изложеното, предвид липсата на правен интерес за обжалване на процесното решение, липса на годен за обжалване акт, настоящата инстанция

намира, че подадената жалба е процесуално недопустима, което пък води до десезиране на съда и предполага прекратяване на производството.

Воден от гореизложеното и на основание чл.159, т.1 и т.4 АПК, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Ц. А. М. от [населено място] срещу Решение № 522/26.03.2019 година на Директор на Дирекция “ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 6052/2019 година по описа на Административен съд-София-град.

Препис от определението да се изпрати на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС на РБ в 7 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.160 АПК, вр. с чл.229 и сл.АПК.

СЪДИЯ: